

Αγίου Παΐσιου: Η υπερηφάνεια γελοιοποιεί τον άνθρωπο

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

- Γέροντα, τί είναι αυτό που μάς κάνει να θέλουμε να γίνη γνωστό στους άλλους, ό,τι καλό κάνουμε, ενώ έχει τόση γλυκύτητα, τόση απαλάδα, το να ζή και να εργάζεται κανείς στην αφάνεια;

- Το πιο σπουδαίο είναι ότι, όταν ο άνθρωπος έχει έσωτερικότητα και προσπαθή να μη γίνεται γνωστό το καλό που κάνει, αυτό είναι αίσθητο στους άλλους· όλοι τον εύλαβοῦνται και τον αγαποῦν, χωρίς ο ίδιος να το καταλαβαίνει.

Πόσο συμπαθής είναι ο ταπεινός άνθρωπος και πόσο αποκρουστικός ο υπερήφανος! Τον υπερήφανο κανείς δεν τον αγαπάει, ακόμη και ο Θεός τον αποστρέφεται. Βλέπεις, και τα μικρά παιδιά, αν δοῦν κανένα παιδί λίγο υπερήφανο, το κοροϊδεύουν, ενώ ένα παιδί σιωπηλό, συνετό, πόσο το εκτιμοῦν! Ἡ, αν dignityδοῦν κανέναν να περπατάη καμαρωτός-καμαρωτός, τον παίρνουν μυρωδιά και τον κοροϊδεύουν. Θυμάμαι κάποιον στην Κόνιτσα πού, ενώ πέθαινε από την πείνα, φοροῦσε κάθε μέρα κοστούμι, γραβάτα και ρεπούμπλικο και ἔβγαινε στην πλατεία καμαρωτός. Τα παιδάκια, μόλις τον ἔβλεπαν, πήγαιναν από πίσω του και παρίσταναν πῶς περπατοῦσε. Μικρούτσικα παιδάκια τώρα! Πόσο μάλλον οἱ μεγάλοι

καταλαβαίνουν τὸν ὑπερήφανο ἄνθρωπο! Μὴ βλέπης ποὺ δὲν μιλοῦν, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐκθέσουν· ἀπὸ μέσα τους ὁμῶς ἀηδιάζουν.

Ὅποιος θέλει νὰ προβάλλῃ τὸν ἑαυτό του, τελικὰ γελοιοποιεῖται. Θυμᾶμαι, ὅταν ἦμουν στὸ Σινᾶ (Ὁ Γέροντας ἀσκήτεψε στὸ Σινᾶ ἀπὸ τὸ 1962 μέχρι τὸ 1964)·, εἶχε ἔρθει ἕνας παπᾶς ποὺ τὸν ἔλεγαν Σάββα. Ἦταν λίγο κενόδοξος, εἶχε καὶ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Μιὰ μέρα οἱ Βεδουῖνοι ἀνέβαζαν στὸ μοναστήρι ἕνα βαρὺ πράγμα μὲ τὸ βίντσι καί, καθῶς τὸ σήκωναν, φώναζαν, γιὰ νὰ συγχρονισθοῦν, «σάουα-σάουα», δηλαδή «ὅλοι μαζί». Τοὺς ἄκουσε ὁ παπα-Σάββας κι ἔτρεξε ἀμέσως ἔξω. «Βρέ, ἀκόμη δὲν ἦρθα, λέει, καὶ "Σάββα" φωνάζουν! Καὶ ἐδῶ ὅλοι μὲ ἔμαθαν!». Νόμιζε ὅτι οἱ Βεδουῖνοι φώναζαν «Σάββα, Σάββα»! Μόλις τὸ ἄκουσα, μὲ ἔπιασαν τὰ γέλια! Εἶναι νὰ μὴ γελάσης; Ὅπως δουλεύει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἔτσι τὰ ἐρμηνεύει ὅλα... Ἄμα ὁ ἄνθρωπος εἶναι λίγο φαντασμένος, ὅλα φαντασμένα τὰ ἐρμηνεύει.

- Γέροντα, ἀπὸ ὑπερηφάνεια τὸ κάνει;

- Εἶναι αἰχμάλωτος στὴν κενοδοξία, τὸν κλέβει καὶ ἡ φαντασία καὶ φθάνει μετὰ... Μοῦ ἔλεγε ἕνας μοναχὸς πῶς, ὅταν ἦταν λαϊκός, εἶχε δώσει σὲ κάποιον ἕνα ἐπίσημο ἐπανωφόρι. Μιὰ μέρα ποὺ βρέθηκαν μαζί σὲ μιὰ συντροφιά, ἐκεῖνος τὸ φοροῦσε, ὁπότε κάποια στιγμή λέει: «Αὐτὸ τὸ παλτὸ ξέρετε ἀπὸ ποῦ τὸ ἔχω; Ἀπὸ τὸ Παρίσι! Ἄν ξέρατε καὶ πόσο τὸ ἀγόρασα!». Καὶ νὰ εἶναι ἐκεῖ μπροστὰ καὶ ὁ ἄλλος ποὺ τοῦ ἔδωσε τὸ ἐπανωφόρι εὐλογία!

- Καλά, Γέροντα, ἀνόητος ἦταν;

- Μὰ πιὸ ἀνόητος ἀπὸ τὸν ὑπερήφανο ὑπάρχει; Τελικὰ ἡ ὑπερηφάνεια γελοιοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο.

Ἁγ. Παΐσιου Ἀγιορείτου: ΛΟΓΟΙ Ε' «Πάθη καὶ Ἀρετὲς»

Εκ τοῦ ιστοτόπου Ἱεράς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ - ΨΗΦΙΔΕΣ ΠΙΣΤΕΩΣ